

Μνημόσυνο της ευεργέτιδος Ευγενίας Μαλακούση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Δ΄ Κυριακή των Νηστειών 11 Απριλίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέθηκε σε προσκύνηση τεμάχιο του Ιερού Λειψάνου του Εθνομάρτυρος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου του Ε΄, το οποίο αποθησαυρίζεται στην Ιερά Μονή.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος τέλεσε το καθιερωμένο κατ' έτος μνημόσυνο της αιμνήστου ευεργέτιδος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας μακαριστής Ευγενίας Μαλακούση

, ενώ στη συνέχεια έμπροσθεν του Ιερού Εικονίσματος της Παναγίας της Τριχερούσης ανέγνωσε ικετήρια ευχή προς την Υπεραγία Θεοτόκο για την απαλλαγή της λοιμικής νόσου του κορωνοϊού.

Η Ακολουθία τελέστηκε τηρουμένων όλων των προβλεπόμενων περιοριστικών μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας, ενώ μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος 90.2 FM».

Στην Ιερά Ακολουθία έψαλλαν ο Πρωτοψάλτης του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας κ. Νικόλαος Χανουμίδης και ο Λαμπαδάριος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας κ. Βασίλειος Γουδώνης.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Διδάσκαλε, ήνεγκα τόν υιόν μου πρός σέ, έχοντα πνεῦμα ἄλαλον». **Μέ τή φράση αὐτή, πού ἐκφράζει τήν ἀγωνία ἑνός πατέρα, ἄρχισε τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, στό ὁποῖο ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Μάρκος μᾶς περιέγραψε τό θαῦμα τῆς θεραπείας ἑνός δαιμονισμένου παιδιοῦ. Ὅμως ἡ ἀγωνία τοῦ πα-τέ-ρα, ὁ ὁποῖος καταφεύγει τελικά στόν Χριστό, ἀφοῦ πρῶτα ζητᾶ ἀπό τούς μαθητές του νά θεραπεύσουν τό παιδί του, πού ταλαιπωρεῖται ἀπό τό πονηρό πνεῦμα καί δέν μπορεῖ νά ἡσυχάσει, γιατί ἄλλοτε ὁ δαίμονας τό ρίχνει στό νερό καί ἄλλοτε στή φωτιά καί ἄλλοτε τό κάνει νά τρίζει καί νά ἀφρίζει, δέν εἶναι μοναδική. Εἶναι ἡ ἀγωνία κάθε ἀνθρώπου καί ἰδιαίτερος τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας, πού ταλαιπωρημένος ἀπό ὅλα ὅσα ζεῖ, κουρασμένος ἀπό ὅλα ὅσα ἀναγκά-ζεται νά ὑπομένει καί νά ὑποφέρει, ἐξαντλημένος ἀπό τήν πίεση καί τίς δοκιμασίες στίς ὁποῖες τόν ὑπο-βάλλει συχνά ὁ πονηρός προκειμέ-νου νά ὑφαρπάσει τήν ψυχή του, ἐξουθενωμένος πολλές φορές καί ἀπό τίς δικές του ἐπιλογές γιά τή ζωή του καί ἀπογοητευμένος ἀπό ὅλα καί ἀπό ὅλους, καταφεύγει τελικά στόν Χριστό.**

Ζητᾶ ἀπό τόν Χριστό τή λύτρωση καί τήν ἀπαλλαγή ἀπό ὅσα τόν βασανίζουν, ἀφοῦ πρῶτα δοκιμά-σει ὅλα τά ἄλλα μέσα πού ἔχει στή διάθεσή του· ἀφοῦ ἐπισκεφθεῖ ὅλους τούς αὐτόκλητους θεραπευ-τές πού ἐμφανίζονται δῆθεν γιά νά τόν βοηθήσουν· ἀφοῦ διαπιστώσει ὅτι τίποτε δέν μποροῦν νά τοῦ κάνουν.

Πλησιάζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τόν Χριστό, μαζί μέ τόν πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου νέου, ὡς μία τε-λευ-ταία δυνατότητα, ὡς μία ἔσχα-τη λύση. Τόν πλησιάζει καί τοῦ περιγράφει τήν κατάσταση τοῦ παι-διοῦ του, τοῦ περιγράφει τίς

περιπέτειες και τίς άποτυχίες του, τοϋ αναφέρει την άδυναμία τών μαθητών του να τον θεραπεύσουν, τοϋ περιγράφει όλα αυτά που τοϋ είχαν κλονίσει την πίστη, για να καταλήξει στην παράκληση: αν μπορείς να κάνεις κάτι, βοήθησέ μας. «Εί τι δύνασαι, βοήθησον ήμιν».

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

Είχε, αλήθεια, πίστη ο ταλαίπωρος πατέρας που τοϋ την κλονίσει ή περιπέτεια τής υγείας τοϋ παιδιού του, ή όχι; Η άπάντηση είναι δυστυχώς άρνητική. Δεν διέθετε πίστη ο πατέρας, γι' αυτό και προστρέχει ως έσχατη λύση στον Χριστό. Δεν διέθετε πίστη, γι' αυτό και ο Χριστός άποδοκιμάζει δύο φο-ρές την έλλειψή της, άφενός όταν οίκτείρει την άπιστη γενεά τών ανθρώπων και διερωτᾶται μέ-χρι πότε θα την άνέχεται, και άφε-τέρου όταν έπισημαίνει στον πατέ-ρα τοϋ δαιμονιζομένου τή δύναμη τής πίστεως λέγοντας: «πάντα δυ-να-τά τῷ πιστεύοντι».

Τί σημαίνουν όμως αυτά για μάς; **Σημαίνουν την ανάγκη να έλέγξουμε τον έαυτό μας και την πίστη μας. Να δοϋμε πώς πλησιάζουμε τον Χριστό και πότε τον πλησιάζουμε; Τον πλησιάζουμε, άφοϋ έχουμε αναζητήσει προηγουμένως βοήθεια και λύσεις για τά προβλή-ματά μας και για τή ζωή μας από άλλους ανθρώπους ή από άλλες ιδεολογίες και πίστεις; Ή μήπως τον πλησιάζουμε από συνήθεια και τον παρακαλοϋμε για όσα έχουμε ανάγκη χωρίς να πι-στεύ-ουμε ότι μπορεί να μάς τά δώσει; Και αυτό ισχύει όχι μόνο για τίς υλικές ή τίς σωματικές άνάγκες μας αλλά και για τίς πνευματικές.**

Διερχόμεθα μία περίοδο νηστείας και πνευματικού άγῶνος, στην όποία ο καθένας μας κάνει τή δική του προσπάθεια. Πόσο όμως ζητοϋ-με και σέ αυτή την προσπά-θεια τή βοήθεια τοϋ Χριστοϋ; Πόσο πιστεύουμε ότι ο Χριστός μπορεί να άπαλλάξει και έμάς από την άδυναμία ή τό πάθος, τό όποιο προσπαθοϋμε να έκριζώσουμε από την ψυχή μας και δυσκολευόμαστε και άδυνατοϋμε να τό έπιτύχουμε μέ τίς δικές μας άσθενείς δυνάμεις, αν τοϋ τό ζητήσουμε μέ πίστη και θέρ-μη;

Πόσο πιστεύουμε ότι όλα αυτά, για τά όποια εύχεται ή Έκκλησία μας στίς κατανυκτικές της Άκο-λουθίες τοϋ Μεγάλου Άποδείπνου, τών Προηγιασμένων τιμίων Δώ-ρων, τών κατανυκτικῶν Έσπερι-νῶν, μπορεί ο Χριστός να τά χαρί-σει και σέ έμάς, αν έμεϊς δεν περιο-ριζόμεθα να άκοϋμε άδιά-φοροι τίς εύχές και τούς ύμνους τής Έκ-κλη-σίας, αλλά πα-ρα---καλοϋμε μέ πίστη τον Χριστό;

Άς έξετάσουμε τον έαυτό μας σήμερα, άκούοντας τον έλεγχο τοϋ Κυρίου μας πρός τον πατέρα τοϋ δαι-μονιζομένου αλλά και πρός τούς μαθητές του. Και άς άφυπνι-σθοϋμε από τον λήθαργο τής άπι-στίας και τής

άδιαφορίας, και ἄς νά μά-θουμε νά ἀναθέτουμε στόν Χρι-στό ὅλα τά αἰτήματά μας, και τά ὑλικά και τά πνευματικά, μέ τήν πίστη και τή βεβαιό-τητα ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἄριστος πού μπορεῖ νά μᾶς δώσει τή λύση πού ἔχουμε ἀνάγκη και νά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία, και ἰδιαίτε-ρως αὐτή τήν περίοδο, κατά τήν ὁποία ἔχουμε ἀνάγκη μόνο τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νά πιστεύ-ουμε ἀκράδαντα στή δύναμή του και νά καταφεύ-γουμε μέ πίστη στήν ἀγάπη του και τήν πρόνοιά του γιά ὅλες τίς ἀνά-γκες μας.

Κατά τή χθεσινή ἡμέρα ἡ Ἐκκλη-σία μας ἐόρτασε τή μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος και ἔθνομάρ-τυρος Γρηγορίου τοῦ Ε΄, πατριάρ-χου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ πατριάρχου ὁ ὁποῖος σήκωσε στούς ὤμους του ὀλόκληρο τό ἔθνος μας και μέ τό μαρτύριό του σφράγισε τήν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἱερή του μνήμη μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτε-ρως, και μᾶς συγκινεῖ πολύ περισ-σότερο φέτος, πού ἂν και κάτω ἀπό τίς δύσκολες ὑγειονο-μι-κές συνθη-κες πού ἐπιβάλλει ἡ παν-δημία, ἐορτάζουμε τήν ἐπέτειο τῶν 200 ἐτῶν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς Ἑλ-λη-νικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, πρωτομάρτυς τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄.

Δέν τοῦ ὀφείλουμε τιμή και σεβασμό μόνο γιά τό μαρτύριό του χάριν τῆς πίστεώς του στόν Χριστό, ἀλλά και γιά τήν ἀπόφασή του νά θυσιασθεῖ προκειμένου νά γλυτώ-σει χιλιάδες ἀθῶν πού θά ἔσφα-ζαν οἱ Τοῦρκοι ὡς ἀντίποινα γιά τήν ἐξέγερση τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐχοντας συνείδηση τῆς εὐθύνης του ὡς πατριάρχου ἀλλά και τῆς εὐθύνης του γιά τό Γένος, ἔκανε τό χρέος του μέχρι τήν τελευταία στιγμή, ἐνθαρρύνοντας μυστικά τίς προε-τοι-μα-σίες τῆς Ἐπαναστά-σεως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς ἐπαφές του μέ ὀπλαρχηγούς τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος και τῆς Πελο-ποννήσου, ἀλλά και μέ ἱεράρχες, ὅπως ὁ Σαλῶνων Ἡσαίας, και συγ-χρόνως παίρ-νοντας ὅλα τά μέτρα, ὡστε νά κατευνάσει τήν ὀργή τῶν Τούρ-κων και νά περιο-ρίσει κατά τό δυ-νατόν τίς συνέ-πειές της.

Ἐκεῖνος ἔμει-νε πιστός στό καθῆ-κον του ὡς πατρι-άρ-χου και πνευ-μα-τικοῦ πα-τρός ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλλη-νισμοῦ, ὑπο-μένοντας πολλα-πλό μαρτύριο, βλέ-ποντας τούς συνεργάτες του, ἀρχιερεῖς και λαϊ-κούς, νά φυλακί-ζονται και νά ἀπαγ-χονίζονται, και ἀναγκαζό-με-νος μέ πόνο ψυχῆς νά ὑπογράψει ἀποφάσεις πού οὔτε ἤθελε οὔτε πολύ περισ-σότερο πί-στευε.

Και ἐνῶ εἶχε τή δυνατότητα νά φύγει ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη και νά γλυ-τώσει

τόν μαρτυρικό θάνα-το, εκείνος ξμει-νε δίπλα στό ποίμνιό του μέχρι τέλους, έγινε μέ τόν θάνατο του σύμβολο τοῦ ἀγῶ-νος τῶν Ἑλλήνων γιά τήν ἔλευ-θερία καί συγ-κίνησε μέ τή θυσία του ἑκατομ-μύρια ἀνθρώ-πων.

Κι ὅμως, ὅπως συμβαίνει συνή-θως μέ τίς μεγάλες καί ἱερές μορ-φές, βρέθηκαν κάποιοι πού δέν μπόρεσαν ἢ δέν θέλησαν νά κατα-λάβουν τή στάση του καί τίς ἐπι-λογές του. Δέν θέλησαν νά κατα-νοήσουν πῶς εἶναι νά σέ βαρύνουν τόσο μεγάλες εὐθύνες σέ τόσο κρί-σιμες ὥρες. Καί ἔτσι τόν κατέ-κρι-ναν καί τόν συκοφάντησαν ὡς ὄργα-νο τῶν κατακτητῶν, ἀδικῶντας τή μνήμη του καί τή θυσία του καί ἀποδεικνύ-ο-ντας πόσο μικροί καί ἀσήμαντοι εἶναι ὅσοι διαστρέφουν τήν ἀλή-θεια γιά ἰδιοτελεῖς καί κομματικούς σκοπούς, ὅπως κάνουν καί κάποιοι στίς ἡμέρες μας, κρίνοντας καί κατακρίνοντας ἄδικα ὅσους ἔχουν τήν εὐθύνη νά διαχειρισθοῦν κρί-σι-μες καταστά-σεις καί συγχρό-νως νά προστατεύ-σουν ἀνθρώπους.

Ἵποκλινόμενοι ἐνώπιον τῆς ἱε-ραῆς μνήμης του καί ἀσπαζόμενοι ἐν εὐλαβείᾳ τήν ἱερά του εἰκόνα, τοῦ ἐκφράζουμε τόν σεβασμό καί τήν εὐγνωμοσύνη μας γιά τήν προσφορά του στήν Ἐκκλησία καί τή θυσία του γιά τό Γένος μας. Καί μέ τήν εὐκαιρία τῶν 200 χρόνων ἀπό τό μαρτύριό του τόν τιμοῦμε ὡς φωτεινό ὁδο-δείκτη τῆς πορείας μας καί ἐπικαλούμεθα ταπεινά τίς πρεσβεῖες του γιά τήν Ἐκκλησία καί τό Ἔθνος μας.

Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία ἔχει τήν εὐλογία καί τή χάρη ἀπό τόν Θεό καί τόν ἅγιο Γρηγόριο νά ἔχει, ὅπως βλέπετε, ἕνα πολύ μικρό τεμάχιο τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου του, τό ὁποῖο μετά τόν ἀπαγχονισμό καί μετά τίς ταλαιπωρίες ἐρρίφθη στή θάλασσα ἀπό τούς Ἑβραίους καί τούς Τούρκους. Καί ἡ θάλασσα τό ἔβγαλε στήν ἐπιφάνεια, τό βρῆκε ἕνας πλοίαρχος ἀπό τήν Κεφαλληνία, ὁ ὁποῖος τό ἔβαλε στό πλοῖο του καί τό μετέφερε στήν Ὁδησσό, ὅπου ἐτάφη μέ μεγάλες τιμές ἀπό τόν Ρωσικό λαό καί ἀπό τόν τσάρο.

Ὅταν ἐπισκέφθηκα τήν Ὁδησσό, εἶχα αὐτή τήν εὐλογία, νά ἔχουμε ἕνα πολύ μικρό τμήμα τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Ἄς ἐπικαλεσθοῦμε τή χάρη του καί ἄς τόν τιμοῦμε, γιατί χάρη στή θυσία του καί τή θυσία τῶν προπατόρων μας ἐμεῖς σήμερα ἀπολαμβάνουμε τήν ἐλευθερία, δοξάζουμε τόν Θεό, πηγαίνουμε στίς ἐκκλησίες μας, τά παιδιά μας σπουδάζουν, ἐνῶ ἐκεῖνα τά χρόνια ὁποῖος πῆγαινε στό σχολεῖο εἶχε καί διωγμό, εἶχε καί ταλαιπωρίες, σήμερα ὅμως ὅλα αὐτά τά ἀπολαμβάνουμε χάρη στή θυσία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, πού θυσιάσθηκαν γιά τήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερία. Ἄς τούς τιμήσουμε».